

community

Novoapoštolská církev ve světě

03/2015/CZ

Důvěřovat moci Ducha svatého

Svatodušní svátky 2015

Běženci: A Svatá večeře
Páně se slaví všude

Katechismus: Člověk
hledající spásu a Boží
příkázání

Novoapoštolská církev
International

Jednota

Milí sourozenci,

když se vracím z cest domů, často si s sebou přivážím pěkný dojem: Jak je naše církev pestrá a rozmanitá!

Ovšem tato rozmanitost přináší někdy i určitá úskalí. Jsme přítomni téměř ve všech zemích světa, používáme stovky různých jazyků, pocházíme z nejrůznějších kulturních kruhů a všichni máme své vlastní názory.

Pro Ježíše Krista je však důležité, abychom tvořili jednotu. A právě za ni se Ježíš krátce před svým zatčením modlil.

Ale jak máme jednoty dosáhnout? Vlastní silou to nedokážeme, ale s Bohem je to možné. Nejlepší příklad jednoty najdeme v trojedinosti Otce, Syna a Ducha svatého:

- Usilují o totéž.
- Vše sdílejí.
- Nemluví příliš sami o sobě, ale přináší svědectví o druhém.
- Společně pracují na stejném cíli.

Jak my lidé dosáhneme tímto způsobem jednoty? První krok k jednotě učinil sám Ježíš Kristus: Stal se člověkem, aby s námi mohl všechno sdílet. Daroval nám svůj život. Díky křtu vodou a Duchem žije v nás. A Svatou večeří Páně se v nás tento život může vyvíjet.

Obsah

Svato-dušní svátky 2015	3
Člověk hledající spásu	9
Boží přikázání	11
A Svatá večeře Páně se slaví všude	13

- Titulní foto: NAC Zambie
- Foto na zadní straně: Oliver Rütten

NAK International

Zbytek je náš úkol. Snažme se, aby v nás skutečně přebýval Bůh. Čím více jsme s Ježíšem Kristem zajedno, tím snazší je dosáhnout jednoty s naším okolím. Proto pracujme na tom,

- abychom chtěli totéž, co on: On chce, abychom s ním tvořili věčné společenství.
- abychom s ním vše sdíleli: Jeho myšlenky jsou naše myšlenky. Jeho city jsou naše city. Jeho přátelé jsou naši přátelé. Jeho nepřítel je náš nepřítel.
- abychom vydávali svědectví o Ježíši Kristu: Nebudeme příliš mluvit o vlastních činech, ale o jeho skutcích, jeho lásce a jeho oběti.
- abychom spolupracovali na jeho cíli: Společně s ním se angažujeme v jeho díle.

Jednota neznamená, že musíme být všichni stejní. Nemusíme rezignovat na svou osobnost, ani se vzdát své tradice nebo kultury. Ačkoliv jsme rozdílní, máme stejnou vůli. Řídíme se vůlí Ježíše Krista.

Moji milí, budme jednotní v radosti i utrpení. Místo vzájemné kritiky se sjednoňme v uctívání Boha. A spojme své síly, abychom mohli sloužit Pánu.

Váš

Jean-Luc Schneider

71 000 účastníků bohoslužby zaujalo místo na Stadionu Národních hrdinů v Lusace, další miliony sledovaly satelitní přenos ve svých obcích

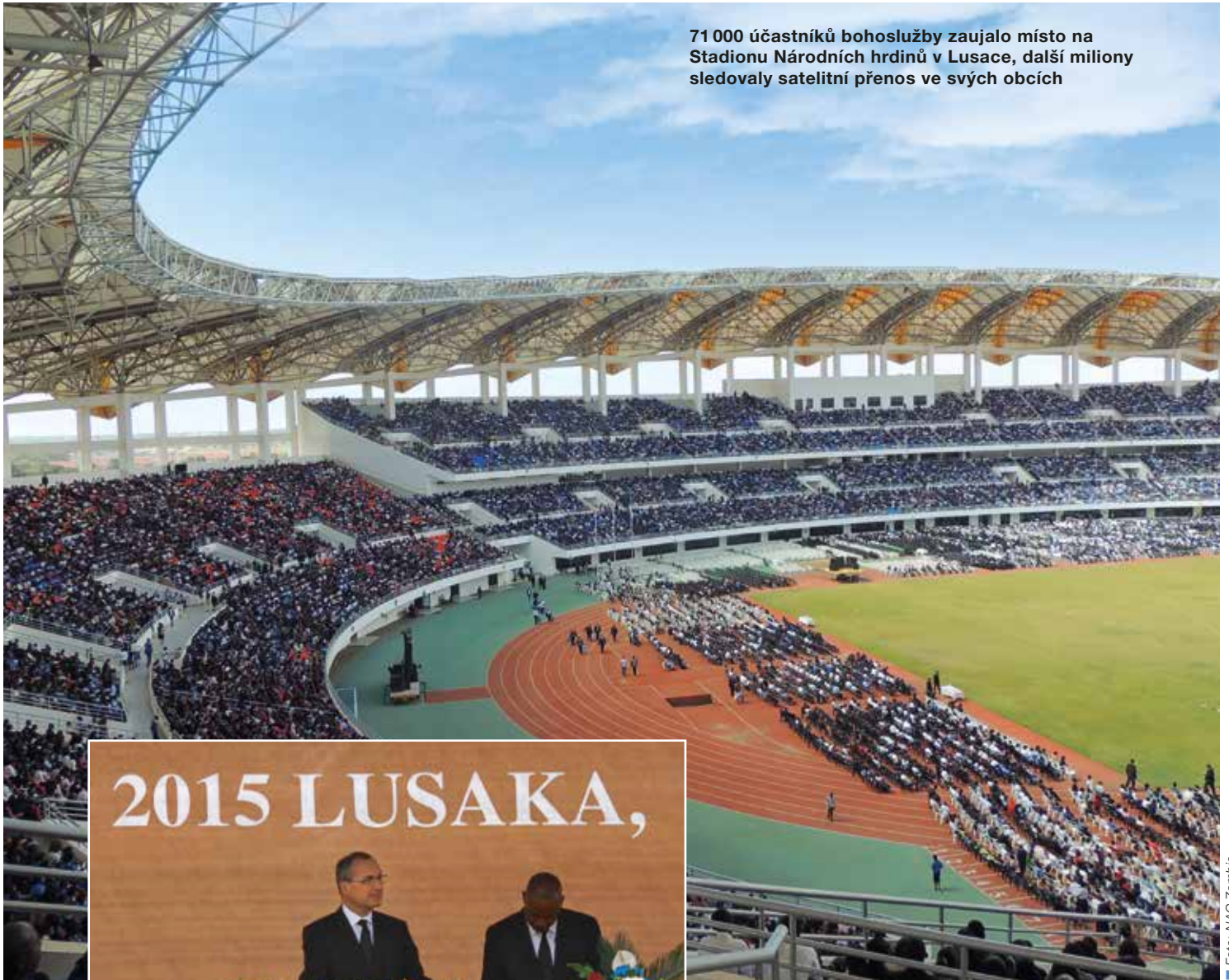
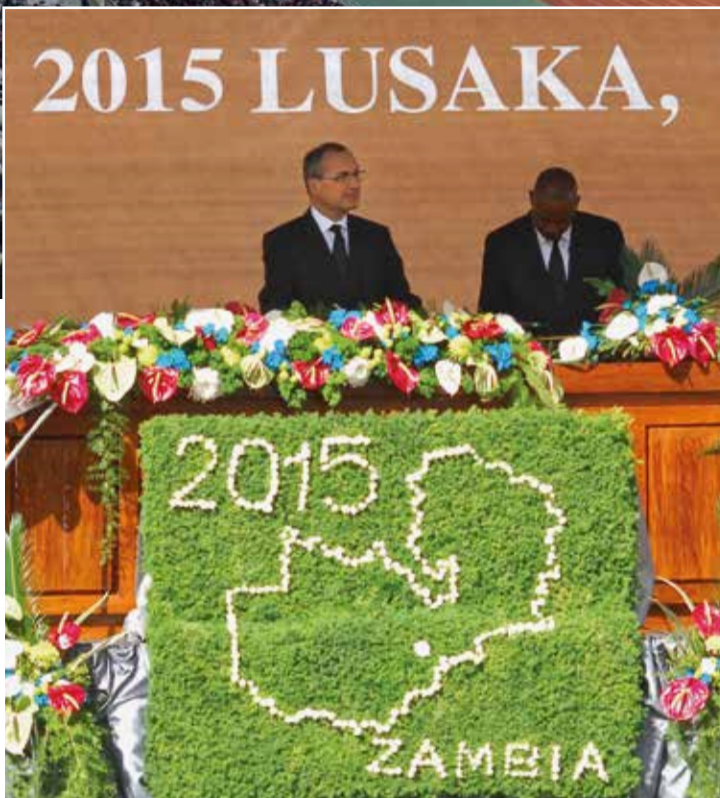

Foto: NAC Zambia

Svatodušní svátky 2015

Biblické slovo: Zjevení 22,17

„A Duch i nevěsta praví: ‚Přijď!‘”

Milí sourozenci zde na stadionu i v připojených obcích, nejprve si vyslechneme čtení z Bible k letošním Svatodušním svátkům, a sice slova z proroka Jóela a úryvek z Listu Efezským.

„I stane se potom: Vyleji svého ducha na každé tělo. Vaši synové i vaše dcery budou prorokovat, vaši starci budou mít sny, vaši jinoši budou mít prorocká vidění. Rovněž na otroky a otrokyně vyleji v oněch dnech svého ducha“ (Jóel 3,1.2).

„Proto klekám na kolena před Otcem, od něhož pochází každý nebeský i pozemský rod, a prosím, aby se pro bohatství Boží slávy ve vás jeho Duchem posílil a upevnil ‚vnitřní člověk‘ a aby Kristus skrze víru přebýval ve vašich srdcích; a tak abyste zakořenění a zakotvení v lásce mohli spolu se všemi bratřími pochopit, co je skutečná šířka a délka, výška i hloubka: poznat Kristovu lásku, která přesahuje každé poznání, a dát se prostoupit vši plností Boží. Tomu pak, který působením své moci mezi námi

může učinit neskonalé víc, než zač prosíme a co si dovedeme představit, jemu samému buď sláva v církvi a v Kristu Ježíši po všechna pokolení na věky věků! Amen“ (Efezským 3,14-21).

Moji milí bratři a sestry, milí hosté, mám velkou radost, že mohu tyto Svatodušní svátky oslavit zde v Lusace, v Zambii. Jsou zde téměř všichni apoštolové z Afriky. Již včera jsme Bohu děkovali a velebili jeho milost, že své dílo zde v Zambii – a vůbec v Africe – tak požehnal. Na tomto kontinentě došlo k pozoruhodnému vývoji. Tisíce obcí na celém světě jsou s námi dnes spojeny a naším přáním je sdílet s nimi radost. Kéž by pocítily radost v Kristu, která naplňuje naše srdce zde v Zambii.

Uvědomuji si, že na některých místech a v některých srdcích se může objevit náznak smutku, když se podíváme na africký kontinent, kde je tolik dětí Božích. Někteří si možná pomyslí: Proč je Zambie tak požehnaná a nás je jenom

Radost v Kristu pramení z naší důvěry v Boha. Čím silnější je naše důvěra v Boha, tím větší je naše radost v Kristu.

malý počet? Ovšem je třeba říct, že v mnoha jiných afrických zemích je počet členů podstatně nižší, podobně jako v Evropě. V některých oblastech dokonce počet členů ubývá. Mohli bychom z toho být smutní a ptát se: Co je u nás špatně? Připomeňme si historii církve, která se započala v Jeruzalémě vylitím Ducha svatého.

Tam můžeme spatřovat počátek církve. Za nějaký čas však bylo víc křesťanů v Malé Asii než v Jeruzalémě. A lidé si mohli myslet: „Prohrál snad Ježíš boj v Jeruzalémě, protože je nyní více křesťanů jinde?“ Církev se ale vyvíjela dál, a sice v Evropě. Tam se křesťanství šířilo a tam bylo zpočátku také nejvíc novoapoštolských křesťanů. Dnes je více novoapoštolských křesťanů v Africe než v Evropě. Co je na tom špatného? Nezapomínejme, že země, hranice a národy nejsou pro Boha důležité. Pavel řekl: „Není už rozdíl mezi židem a pohanem, otrokem a svobodným, mužem a ženou. Vy všichni jste jedno v Kristu Ježíši“ (Galatským 3,28). Důležité je, aby ti, které Bůh volá, jeho volání vyslyšeli a zůstali věrní až do konce. Proto si nenechme podobnými myšlenkami zkalit radost v Kristu.

V Africe a v některých dalších zemích jsou někteří smutní z toho, že musí svou víru žít ve velmi těžkých podmínkách. Vzhledem k velkému počtu sourozenců není například možné, aby byly všude dobře vybavené kostely. V některých obcích nejsou dokonce žádné a chybí i nejnnutnější věci. Když potom sourozenci pohlédnou na Evropu nebo

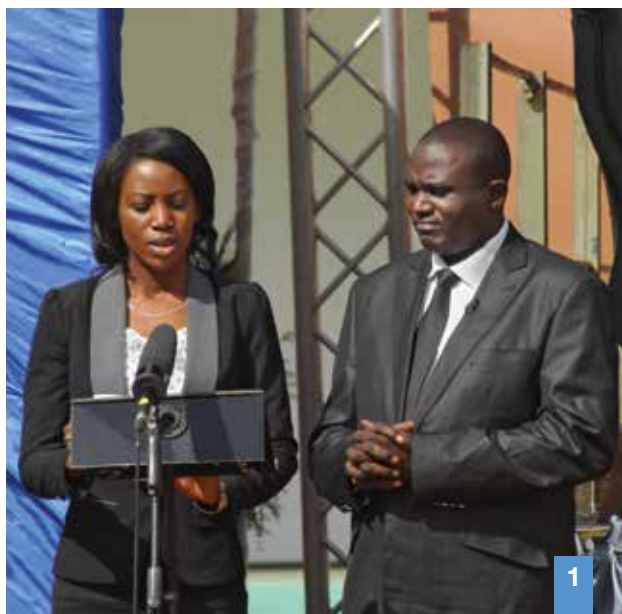
Jižní Afriku, mohli by si říct: „Oni mají nádherné kostely a my se musíme vyrovnávat s tak těžkými poměry.“ Proto chápau i tyto myšlenky. Ale, sourozenci, mějte na paměti, že vnější okolnosti nejsou rozhodující pro naši spásu. Nedopusťme, aby tyto myšlenky zkalily naši radost v Kristu!

Radost v Kristu pramení z naší důvěry v Boha. Čím silnější je naše důvěra v Boha, tím větší je naše radost v Kristu.

Apoštol Pavel píše Korintským: „Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobni zkoušce, kterou byste nemohli vydržet“ (1. list Korintským 10,13). Tato slova nádherně vystihují Boží věrnost. Spolehněme se na Boží věrnost! Pojem „zkouška“ je zde synonymem utrpení, které musíme prožít. Bůh je věrný a slibuje nám, že nám ve všem utrpení, které prožíváme, „připraví východisko“. Jak toto východisko vypadá? Není to žádný okázalý zázrak. Východisko z utrpení nám nabízí přítomnost a působení Ducha svatého v církvi. Ten je východiskem, které nám připravuje Bůh. A Svatodušní svátky jsou svátkem radosti z přítomnosti a působení Ducha svatého v církvi.

Moji milí bratři a sestry, důvěřujme moci Ducha svatého. Duch svatý je přítomný a aktivní v Kristově církvi. Kdekoliv se v Kristově církvi zvěstuje evangelium, tam je přítomný a aktivní Duch svatý. Důvěřujme moci Ducha svatého také v případech evangelia, které bude zvěstováno až do konce. Než bude dokončeno království pokoje, uslyší všichni lidé evangelium, radostnou zvěst.

Ti, kteří náležejí ke Kristově nevěstě, jsou plni Ducha svatého. I oni říkají všem: „Přijď takový, jaký jsi. Bůh tě miluje a já tebe též! Bůh si přeje tvou spásu.“

1

2

3

4

1| Sourozenci předčítají na začátku bohoslužby úryvky z knihy Jóel a z Listu Efezským
2–4| Hudba dokáže probudit nadšení: sbor, členů orchestru, kmenového apoštola a účastníků bohoslužby

Duch svatý působí v Kristově církvi ve Svatém křtu vodou. Duch volá člověka: „Přijď k Bohu!“, a kdo uvěří v Krista, může být pokřtěn vodou. Duch svatý volá ve Svatém křtu vodou: „Vstup do Kristovy církve, staň se údem Kristova těla.“ Působením Ducha svatého ve Svatém křtu vodou dárje Bůh potřebnou sílu k odolávání hříchu.

To vše spočívá v moci Ducha svatého. Nemusíme poslouchat zlého a být jeho otroky. Máme moc a sílu odolávat zlému a říci: „Nemusím být nástrojem zlého.“ V Listu Jakubově se píše: „Vzepřete se ďáblu a uteče od vás“ (List Jakubův 4,7). Tuto radost v Kristu může zažít každý křesťan,

protože díky křtu získal sílu k boji s ďáblem a dokáže se mu vzepřít.

Moc Ducha svatého se plně rozvine díky apoštolskému úřadu. Ježíš poslal své apoštoly, aby shromáždili duše, které byly vyvoleny za Kristovu nevěstu a náležejí ke královskému kněžstvu. Důvěřujeme i v tomto ohledu moci Ducha svatého: Všechny, které si Bůh vyvolil za Kristovu nevěstu, svolává apoštolský úřad. Apoštolové je zapečetují, a tak nevěstu připravují. O tom není pochyb. Důvěřujeme Duchu svatému i jeho moci: Ať se děje cokoli – apoštolové Kristovu nevěstu shromáždí a připraví.

Moc Ducha svatého můžeme zažít také ve Svaté večeři Páně. Duch svatý k nám ve Svaté večeři Páně promlouvá: „Vstup do společenství Vzkříšeného!“ Když obec slaví Svatou večeři Páně, moc Ducha svatého dokáže zajistit skutečnou přítomnost Ježíše Krista v prvcích Svaté večeře Páně. Nehledě na to, kolik duší a za jakých okolností Svatou večeři Páně slaví: Přítomnost Krista ve Svaté večeři Páně lze pocítit stejně v uprchlickém táboře jako v některém z našich nádherných kostelů, nebo v malé obci v Austrálii, stejně jako ve velké obci v Zambii nebo Kapském Městě. Moc

Ducha svatého nezávisí na počtu shromážděných. Kdekoliv slaví děti Boží Svatou večeři Páně, je přítomen Ježíš Kristus skrze Ducha svatého. To je naše radost v Kristu.

„Duch i nevěsta praví: Přijď!“ Znakem obce – nevěsty je její láska ke Kristu. Věřící pociťují touhu po společenství s ním. Jejich největším přáním je být s Pánem. Proto se modlí a prosí, aby přišel.

V biblickém slově se píše: „Duch i nevěsta ...“ To je další

Vpravo: Na bohoslužbě slouží kromě apoštola oblasti Noela Barnese a apoštola oblasti Michaela Ehricha také apoštol oblasti Tshitshi Tshisekedi
Dole: Kmenový apoštol Jean-Luc Schneider pronáší modlitbu na závěr bohoslužby

Nahoře zleva doprava: apoštolové oblasti Michael Deppner, Michael Ehrich, Joseph Ekhuya, Markus Fehlbaum a Urs Hebeisen

V sobotu kolem poledne se shromáždili všichni apoštolové z Afriky, všichni apoštolové oblasti i jejich pomocníci s kmenovým apoštolem a společně se vyfotili

znak obce – nevěsty: duše, které patří k nevěstě, jsou plny Ducha svatého. Jejich myšlenky, slova i činy vede Duch svatý. Proto praví totéž co Duch svatý.

Slyšeli jsme, že Duch svatý všem říká: „Přijď, Bůh tě miluje!“ Ti, kteří náležejí ke Kristově nevěstě, jsou plni Ducha svatého a i oni všem říkají: Přijď takový, jaký jsi. Bůh tě miluje a i já tě miluji! Bůh si přeje tvou spásu.“

Naplněna Duchem svatým volá obec – nevěsta ke všem: „Přijďte, Bůh vám odpustil a my též.“ Je slyšet toto volání ve všech obcích?

Tam, kde jsou duše naplněny mocí Ducha svatého, je vidět a slyšet, jak bližním říkají: „Přijď, já jsem ti odpustil(a).“ Nevěsta touží po jednotě a smíření. A protože nevěsta chce být jako Ježíš Kristus, jde za těmi, kteří stádce opustili – tak, jak to dělal i Ježíš. Nevěsta volá: „Prosím, vrať se! Možná tě někdo zklamal. To nás mrzí. Prosím, odpusť a vrať se k Ježíši!“

Milí sourozenci, to je několik myšlenek k letošním Svato-dušním svátkům.

Ať naši radost v Kristu nezkalí smutné myšlenky. Můžeme zažít moc Ducha svatého a spoléháme na tuto moc, která bude působit až do konce.

HLAVNÍ MYŠLENKY

Přítomnost Ducha svatého lze zažít tam, kde se hlásá evangelium, udělují svátosti, apoštolové připravují Kristovu nevěstu.

Člověk potřebuje vykoupení (spásu)

Photo: © hikren - Fotolia.com

V září 2015 vychází v knižní podobě Katechismus Novoapoštolské církve v otázkách a odpovědích. Některé z celkem 750 otázek a odpovědí představuje zkráceně časopis Community - toto vydání pojednává o člověku, který potřebuje vykoupení (spásu) a o Božích přikázáních.

Proč lidé potřebují vykoupení (spásu)?

Od doby, kdy člověk upadl do hříchu, je každý člověk hříšníkem: Zlo ho svádí ke hříchu. Žádný člověk nemůže žít bez hříchu, každý je do hříchu zapleten. Z tohoto stavu chce Bůh člověka osvobodit, to znamená vykoupit (spasit).

Co znamená „vykoupení“ („spása“)?

„Vykoupení“ znamenalo v původním významu slova osvobození se ze spletnice provazů a pout. Vykoupení v souvislosti s obětí Ježíše Krista znamená, že člověk, který je zapleten do hříchu, je osvobozen z pout zla.

Co se píše v Písmu svatém o pádu do hříchu?

Bůh přikázal Adamovi a Evě, aby nejedli ze stromu poznání dobra a zla, který rostl uprostřed zahrady Eden. Bůh poukázal také na důsledky, jestliže bude tento příkaz překročen: „Ze stromu poznání dobrého a zlého však nejez. V den, kdy bys z něho pojedl, propadneš smrti“ (1. Mo 2,17). Dábel ovlivnil člověka a vzbudil v něm pochybnost o Božích slovech: „Had ženu ujišťoval: „Nikoli, nepropadnete smrti. Bůh však ví, že v den, kdy z něho pojíte, otevřou se vám

oči a budete jako Bůh znát dobré i zlé“ (1. Mo 3,4.5). Adam a Eva podlehli pokušení zhrěšit. Odmítli Boha, překročili jeho přikázání a pojedli ovoce z toho stromu. Tato neposlušnost vůči Bohu je označována jako „pád do hříchu“.

Jaké důsledky měl pád do hříchu pro člověka?

Pád do hříchu přinesl člověku do života změny, které člověk nemohl zvrátit. Člověk se bál Boha a schovával se před ním. Byl poškozen i vztah mezi lidmi navzájem, podobně jako vztah člověka ke stvoření. Od té doby je lidský život plný námahy a je časově omezený. „Prach jsi a v prach se navrátíš“ (1. Mo 3,19). Dalším důsledkem upadnutí do hříchu bylo oddělení člověka od Boha: Bůh vyhnal člověka z ráje (srov. 1. Mo 3,23.24). „Proto jej Hospodin Bůh vyhnal ze zahrady v Edenu, aby obdělával zemi, z níž byl vzat. Tak člověka zapudil. Výhodně od zahrady v Edenu usadil cheruby s míhajícími se plamenným mečem, aby střežil cestu ke stromu života.“ 1. Mo 3,23.24.

Jak se odlišuje hřích od viny?

Hřích je absolutní, není jej možné relativizovat. Odděluje

od Boha. Naproti tomu můžeme ale vycházet z toho, že Bůh bude vinu, které se dopustil člověk svým hříchem, hodnotit ve své spravedlnosti a ve svém milosrdenství odlišně.

V čem spočívá úkol věřících?

Po člověku se žádá, aby přijal slovo Boží, aby mu uvěřil a podle něj jednal. Ježíš Kristus požadoval: „Věříte v Boha, věřte i ve mne!“ (Jan 14,1). On dal zaslíbení, aby „žádný, kdo v něho věří, nezahynul, ale měl život věčný“ (Jan 3,16). Následky nevíry zmiňuje se všemi důsledky: „Jestliže neuvěříte, že já to jsem, zemřete ve svých hříších“ (Jan 8,24).

*„Víra je tedy ze zvěstování a zvěstování z pověření Kristova“
Řím 10,17*

V čem spočívá vykoupení (spása)?

Ježíš Kristus je původcem věčné spásy: „tak dosáhl dokonalosti a všem, kteří ho poslouchají, stal se původcem věčné spásy“ (Žid 5,9). On je jediným prostředníkem mezi Bohem a člověkem (srov. 1 Tim 2,5). Ve Skutcích apoštolů 4,12 je dosvědčeno: „V nikom jiném [než v Ježíši Kristu] není spása; není pod nebem jiného jména, zjeveného lidem, jímž bychom mohli být spaseni.“ Ježíš Kristus je Bohem seslaný Spasitel, Vykupitel, který zvítězil nad hříchy. V něm člověk nalézá spásu před škodami, které zapříčinil hříchy. Oběť, kterou přinesl Ježíš na kříži, umožňuje osvobození od hříchu a odstranění překážky mezi člověkem a Bohem.

„Prostředník“: Ježíš Kristus se stává prostředníkem, tedy zprostředkovatelem mezi Bohem a člověkem. To znamená, že zastupuje lidi před Bohem a Boha před lidmi. Je přímělníkem lidí před Bohem a sděluje lidem jeho vůli. Kromě toho je „prostředníkem“ na cestě ke spáse; přivádí zpět do společenství s Bohem. „Je totiž jeden Bůh a jeden prostředník mezi Bohem a lidmi, člověk Kristus Ježíš, který dal sám sebe jako výkupné za všechny...“ 1 Tim 2,5.6.

Jak je v dnešní době možné dosáhnout spásy?

Nikdo nemůže dosáhnout spásy sám díky sobě. Spásy dosáhne člověk tehdy, když bude věřit v Ježíše Krista a nechá na sebe působit to, co dal Ježíš lidem ke spáse: svátosti a slovo Boží.

Jaké spásy se dostane společenství nevěsty při návratu Krista?

Společenství nevěsty se dostane při návratu Krista prostřednictvím svatby v nebi věčného společenství s Bohem.

Kdy bude naplněn spasitelský plán Boží?

Podle Písma svatého je Boží spasitelský plán naplněn (završen) novým stvořením.

Co znamená vyvolení z pohledu evangelia?

Z pohledu evangelia je vyvolení dar lásky Boží. Člověk má svobodu rozhodnout se, jestli tento dar přijme, nebo odmítne. Boží vyvolení ale neznamená, že by bylo od začátku předurčeno, jak bude člověk jednat.

K čemu vede to, že člověk vyvolení přijme?

Bůh vyvolil člověka pro jeho vlastní spásu, ale zároveň i pro spásu druhých. Jestliže Bůh někoho vyvolí, je s tím spojen úkol i zodpovědnost. Přijetí vyvolení ve víře znamená, že budeme neustále následovat Ježíše Krista jako původce spásy, tudíž budeme řídit svůj život podle evangelia. To znamená, že se nám dostane Božího požehnání. Vyvolení se projevuje také v budoucnosti: když Ježíš Kristus nastolí svou říši pokoje, bude královské kněžstvo zvěstovat všem lidem radostnou zvěst o spáse v Ježíši Kristu. Vyvolení k tomu jsou ti, kteří budou mít podíl na prvním vzkříšení.

Photo: © ARTEMS - Fotolia.com

Boží přikázání

K čemu slouží Boží přikázání?

Bůh dal lidem přikázání. V nich zvěstuje svou vůli pro blaho lidí. V přikázáních je vyjádřeno, jak má člověk utvářet svůj vztah k Bohu. Zároveň jsou přikázání základem pro dobré vzájemné vztahy mezi lidmi.

V jakém rozpoložení má člověk následovat Boží přikázání?

Ten, který ve víře vyznává Boha jako Všemohoucího, Vševědouceho a Láskyplného, ten se ptá po jeho vůli a snaží se řídit své myšlení a jednání podle Boží vůle, tedy podle jeho přikázání. Na základě poznání, že Bůh dal lidem přikázání z lásky, nedodrží přikázání z obavy před trestem, nýbrž z lásky k Bohu.

Jaké je největší přikázání?

Na otázku, jaké je „největší přikázání v zákoně“, odpovídá Ježíš dvěma citáty z Mojžíšových zákonů: „Miluj Hospodina, Boha svého, celým svým srdcem, celou svou duší a celou svou myslí. To je největší a první přikázání. Druhé je mu podobné: Miluj svého bližního jako sám sebe. Na těch dvou přikázáních spočívá celý Zákon i Proroci“ (Matouš 22,36-40). Přikázání milovat svého Boha a svého bližního bývá také označováno jako „dvojitě přikázání lásky“.

K čemu vyzývá přikázání lásky k bližnímu?

Přikázání vyzývá k tomu, aby se všichni lidé navzájem střetávali v lásce. Stanovuje egoismu (sobectví) jasné hranice. V Podobenství o milosrdném Samařanu (srov. Lk 10,25-37) Ježíš ukazuje, že láska k bližnímu znamená být milosrdným a tomu odpovídajícím způsobem jednat. V jakém rozsahu to Ježíš myslel, vyplývá z jeho požadavku milovat dokonce svého nepřítele.

„Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Milovati budeš bližního svého (3.Mo 19,18) a nenávidět nepřítele svého‘. Já však vám pravím: Milujte své nepřátele a modlete se za ty, kdo vás pronásledují, abyste byli syny nebeského Otce.“ Matouš 5, 43-45

Kdo je „bližní“?

Příklad o milosrdném Samařanu ukazuje: Bližním je na jedné straně ten, který potřebuje pomoc. Bližním je na druhé straně i ten, který pomáhá. Bližním tedy může být každý člověk, se kterým se setkáme.

Jak se má projevovat láska k bližnímu ve společenství (v obci)?

To, co Ježíš učil své apoštoly, platí i v obci: „Nové přikázání vám dávám, abyste se navzájem milovali; jako já jsem miloval vás.... Podle toho všichni poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku jedni k druhým“ (Jan 13,34.35). Tento požadavek, který měl Ježíš na své učedníky, přesahuje „zlaté pravidlo“. Přikázání lásky k bližnímu, stát bližnímu po boku a pomáhat v situaci nouze by se mělo projevit zvláště v obcích: „A tak dokud je čas, čiňme dobře všem, nejvíce však těm, kteří patří do rodiny víry“ (Galatským 6,10). Všichni, kteří patří k obci, mají za úkol se setkávat se srdečným smilováním, v přátelství, v pokoře, s klidem a trpělivostí.

Jak zní Desatero Božích přikázání?

První přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“

Druhé přikázání: „Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval.“

Třetí přikázání: „Pamatuj na den odpočinku, že ti má být svatý.“

Čtvrté přikázání: „Cti svého otce i matku, abys byl dlouho živ na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh.“

Páté přikázání: „Nezabiješ.“

Šesté přikázání: „Nesesmilníš.“

Sedmé přikázání: „Nepokradeš.“

Osmé přikázání: „Nevydáš proti svému bližnímu křivé svědectví.“

Deváté přikázání: „Nebudeš dychtit po domě svého bližního.“

Desáté přikázání: „Nebudeš dychtit po ženě svého bližního ani po jeho otroku ani po jeho otrokyni ani po jeho býku ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

Označení „Desatero přikázání“, respektive „Desatero“ je odvozeno z biblického sousloví „Deset slov“ („deka logoi“) v 2.Mo 34,28 a 5.Mo 10,4. Bible stanovuje počet přikázání na deset, ovšem nečísluje je. V Novoapostolské církvi vychází nejčastější způsob číslování z tradice ze čtvrtého století po Kristu.

Jaký je vztah mezi Božími přikázáními a státními zákony?

Boží přikázání stojí nad zákony států. Rozhodující pro to, jestli byla porušena Boží přikázání, je samotná vůle Boží a ne vůle zákonodárců.

Co znamená provinit se proti Božím přikázáním?

Každé provinění se proti Božím přikázáním je hřích. Hřích činí člověka vinným před Bohem. Míra viny, která byla způsobena hříchem, může být rozdílná. Bůh sám stanoví, jak velká je vina. V ojedinělých případech se může stát, že prostřednictvím hříchu nevznikne vůči Bohu žádná vina.

Jak je celý zákon naplňován?

Zcela milovat Boha a bližního svého by znamenalo dodržovat celý zákon (srov. Řím 13,8.10). To bylo možné pouze pro Ježíše Krista.

Jak zní první přikázání?

„Já jsem Hospodin, tvůj Bůh. Nebudeš mít jiného boha mimo mne.“

Co pro nás dnes znamená první přikázání?

První přikázání nás vyzývá, abychom Boha uctívali v lásce. Uctívání Boha se projevuje ve vyzvání, poslušnosti a bázni Boží. Bázeň Boží pramení z lásky k Bohu. Není výrazem strachu, nýbrž výrazem pokory, lásky a důvěry k Bohu. Platí, že máme přijímat Boha tak, jak se zjevoval na světě: v Ježíši Kristu (srov. Jan 14,9). Je proviněním proti přikázání stavět na úroveň Boha moc, čest, peníze, idoly, nebo do-

konce sám sebe, jemu se musí všechno podřídít. Porušením prvního přikázání je také vydávání svých přání a názorů za Boží představy. Úplně stejným porušením přikázání je, pokud člověk vidí bohy v různých sochách, stromech, v přírodních jevech atd. Jednáním proti prvnímu přikázání je také satanismus, věštění, magie, čarodějnictví, zaklínání a vyvolávání duchů zemřelých.

Pojem „magie“ pochází z řečtiny a v překladu znamená: „čarodějnictví“, „klam“ (mámení). K magii patří představa, že je možné prostřednictvím určitých jednání (rituálů) a nebo slovy (zařikadly) ovlivňovat nebo ovládat lidi, zvířata události a předměty. Magie je často spojována se zlem.

Věštcí jsou lidé, kteří jsou přesvědčeni o tom, že vidí do budoucnosti, respektive ji dokážou předpovídat. Jejich předpovědi vycházejí z tajuplných znaků, které odpovídajícím způsobem objasňují. V době Starého zákona bylo věštění na královských dvorech běžnou praxí, v izraelském národě bylo přísně zakázáno.

Vyvolávání duchů je zvláštní forma věštění: Jsou to pokusy o navázání kontaktu s mrtvými, aby se jich bylo možné zeptat na různé věci; srov. 1.Samuel 28,3 a dále. „Přiznejte velikost našemu Bohu!“ 5.Mo 32,3

Jak zní druhé přikázání?

„Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval.“

Co pro nás dnes znamená druhé přikázání?

Všechno, co má něco společného s Bohem a jeho jménem, máme pokládat za svaté. To platí pro naše myšlení, mluvu a způsob života. Jako křesťané jsme vůči jménu Pána Ježíše Krista zvláště zavázáni. Jako Boží děti, které nesou jméno Otce a Syna, máme velkou zodpovědnost, Boží jméno pokládat za svaté.

A Svatá večeře Páně se slaví všude

Přišli o všechno: majetek, domov a mnozí z nich i o své blízké. Na celém světě žije více než 50 milionů běženců. Časopis Community mohl nahlédnout do uprchlických táborů Východní Afriky. Na této stránce přináší rozhovor s lidmi, kteří si navzdory bídě a utrpení dokázali uchovat svou víru.

Foto: Brendan Bannon/OM/UNHCR,
<https://www.flickr.com/photos/acnuriasamericas/6883520220>

Dadaab/Keňa, největší uprchlický tábor na světě: žije zde 350 000 uprchlíků

Tábory představují celá města, vystavěná jen ze stanů a vlnitého plechu. Rozkládají se na 50 km² nad nížinami Keni, Tanzanie a Ugandy. V těchto státech žije podle údajů Spojených národů na 1,5 milionu běženců. Pocházejí z Etiopie, Džibutsku, Eritreje, Rwandy, Somálska, Súdánu a Demokratické republiky Kongo. Ozbrojené konflikty mezi národnostními skupinami, politické občanské války nebo hladomor, to jsou důvody, proč tito lidé opustili své domovy.

Necelých 70 gramů kukuřičné kaše na den

Kakuma, Katumba, Kyaka, Kyangwali, Nakivale, Nyarugusu a nebo největší z nich na světě Dadaab, tak se nazývají některé uprchlické tábory. Přestože tam působí mnoho dobročinných organizací, bída je veliká. Tak o nich mluví novoapoštolští sourozenci. Na přání nac.today vedl apoštol David Mwaniki rozhovor s několika lidmi přímo na místě.

Sourozenci z obce Kyaka II při stavbě kostela

„Hlad“ bylo slovo, které od nich slyšel nejčastěji: Někdy až pět osob si musí vystačit s deseti kilogramy posha na měsíc – posho je kukuřičná kaše – což vychází na necelých 70 gramů na osobu a den.

Tábory jsou přeplněné, chybí sociální zařízení. Proto se v nich často šíří různé infekce. Navíc je zde velice rozšířená malárie, chudokrevnost a infekce dýchacích cest. Mnoho lidí prožilo traumata, trpí stavy úzkosti – tyto jizvy jim způsobily hrozná zážitky z domova: týrání, vraždění, znásilňování. A při tom všem panuje v táborech nedostatek lékařské péče: chybí lékaři, léky, lazarety.

Bohoslužba pod stromem

Přesto i v těchto podmínkách najdeme živou víru. 15 obcí se nachází v táborech v okruhu působení apoštola oblasti Josepha Opemby Ekhuy, šest z nich v táboře Nyarugusu Refugee na severozápadě Tanzanie. Bohoslužby se konají pravidelně, na některých místech dokonce v neděli i ve středu. A Svatá večeře Páně se slaví všude.

Vybavení zdaleka nedosahuje toho, co se na jiných místech považuje za minimum. Bible? Nanejvýš jedna jediná v obci. Zpěvníky? Mají jen někteří. Oltář? V nejlepším případě stůl. Kostel? V Nakivale se bohoslužby konají pod stromem, přítomným poskytuje stín natažená stanová plachta. V obci Kyaka si věřící obstarali sloupky a od církevní správy dostali vlnitý plech na střeche. V Nyarugusu jsou cihlové stavby se střechou z travního porostu.

Děti z obce Kyaka II. „Pomozte sirotkům, vdovám a vdovcům. Neboť jich je zde mnoho“, tak zní apel z Kyaky.

Foto: NAC, Jihovýchodní Afrika

Duchovní péče nejen pro církevní členy

Vyznávat svou víru, to mohou sourozenci téměř ve všech táborech. Jen v Dadaabu – největším uprchlickém táboře světa – to není jen tak: Většinu obyvatel tvoří somálští muslimové, z nichž mnozí nejsou křesťanství přátelsky nakloněni. Tamější obec se nenachází v táboře, nýbrž v nedaleké bezpečnostní zóně. Návštěvníci bohoslužeb jsou výhradně zaměstnanci správy tábora a obchodníci.

V ostatních táborech se mohou pastýři, evangelisté, kněží i diáconi volně pohybovat a také vykonávat duchovní návštěvy u církevních členů v jejich stanech a chýších. A v Nyarugusu se na ně lidé někdy obracejí s prosbou, zda by sloužili bohoslužby také pro ně, i když nejsou novoapoštolského vyznání.

Vděčnost a radost v nouzi

Víra dává sílu: „Nehledě na prožitá traumata jsou bratři a sestry Bohu vděční a zažívají radost v Kristu“, zní z tohoto tábora na severozápadě Tanzanie. A svou vděčnost a radost dokážou také tito většinou konžští uprchlíci vyjádřit „velkými, dobrými sbory“.

Přesto mají zdejší uprchlíci – kromě naděje, že se jednou vymaní z každodenní bídy, – také prosbu směřující k sourozencům na celém světě: „Pomozte sirotkům, vdovám a vdovcům. Neboť jich je tady mnoho“, tak zní apel z Kyaky. A také za všechny ostatní v Kakumě prosí: „Modlete se vroucně za pokoj a mír, aby se uprchlíci mohli vrátit domů.“

Novoapoštolská církev
International

